

➤ KATEHEZA

Materiali:

- sveča, križ, vžigalnik
- projektor ali TV
- pripravljeni video
- Sveto pismo ali odlomki na listih
- pesmarice, kitara
- listki z vprašanji

Pesem: Vsa moja duša (Jubilate II., 61)

Animacijska igra za uvod: Pogovor v parih

Potrebščine: prostor za nemoten pogovor parov, listki z vprašanji

Navodila: Udeleženci naj se razvrstijo v pare in se usedejo drug nasproti drugemu. Povejte jim, da bo vsak o temi govoril približno 2 minuti, drugi pa bo poslušal. Oseba, ki govori, naj bo čim bolj odkrita. Oseba, ki posluša naj bo čim boljši poslušalec in naj svojo pozornost posveča govorečemu in ne drugim stvarem v prostoru ali svojim mislim. Poslušalec govorečega ne sme prekiniti pod nobenim pogojem.

Začnemo s prvo temo in naznanimo konec po dveh minutah. Osebi v paru naj zdaj zamenjata vlogi in drugi naj govori o isti temi. Potem udeleženci vstanejo, gredo po prostoru in vzpostavijo stik z vsaj štirimi drugimi osebami. Vsakič naj povedo eno stvar, ki so jo izvedeli pri pogovoru v dvojicah.

Nato naj formirajo drugačne pare in ponovimo postopek. To delamo dokler so teme za pogovor.

Teme za pogovor

1. Najdi primer, ko si težko odpustil/a in razloži zakaj. Naj bo konkreten primer iz tvojega življenja.
2. Povej ali dolgo držiš zamero, ali zlahka odpuščaš in zakaj?
3. Povej, kaj dobrega odpuščanje prinaša v tvoje življenje. Razloži.
4. Kateri grehi se ti zdijo težko odpustljivi? Zakaj?
5. Ali komu kaj zameriš? Kako se ob tem počutiš? Kaj ti preprečuje, da odpustiš?
6. Ali si kdaj prosil/a za odpuščanje? Opiši izkušnjo.
7. Kako veš, da ti je bilo zares odpuščeno? Kako konkretno se to kaže?
8. Kdo je tvoj vzornik glede odpuščanja? Navedi primer iz svojega življenja in razloži zakaj.

Nato sledi pogovor celotne skupine

- Kaj je odpuščanje?
- Kolikokrat moram odpustiti, če me nekdo ne neha žaliti?
- Ali je kakšen greh, ki mi ga ni treba odpustiti?
- Ali moram odpustiti tudi, če osebi, ki me je prizadela, ni žal?
- Ali moram odpustiti, če oseba, ki me je žalila, ne neha s svojim početjem?
- Če odpustim oz. odpuščam neprimerno vedenje do sebe, ali s tem dopuščam zlorabo sebe?
- Kako naj odpustim?
- Kaj pa, če nočem odpustiti?
- Kako hitro moram odpustiti?
- Kaj pa, če odpustim, pozabim pa ne?
- Kako odpuščam sebi?
- Kaj se zgodi, če ne odpuščamo?
- Kako vem, da sem zares odpustil/odpustila?

ZA VODITELJA: Zgodba Petra Klepca (France Bevk)

Pastirji so spoznali, da se s Petrom Klepcem ni več šaliti. Bežali so, kar so jih nesle noge, le od daleč so ga zmerjali.

Peter jim ni storil hudega. Bil je dobrega srca in ni mislil na maščevanje. A tudi pastir ni maral več biti. Odgnal je čredo domov, vzel svojo culo in se vrnil k materi.

Ko ga je mati od daleč zagledala, se je prestrašila in sklenila roke.

"Joj, Peter, ali so te spodili iz službe?" je vprašala.

"Sam sem ušel," je rekel Peter. "Zanaprej bom pri vas, ne bova se več ločila."

"Od česa bova pa živela?" je vzkliknila mati.

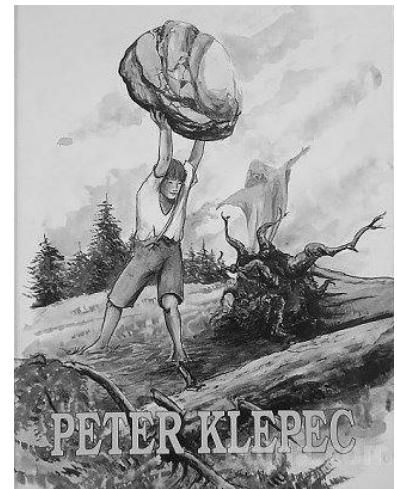
"To zemljo bom iztrebil," se je Peter se je Peter Klepec ozrl po pusti zemlji okoli bajte. "Posejala bova pšenico. Zrnje bom nesel v mlin, vi boste pa spekli belo pogačo. Od tega bova živela."

"Kako boš trebil in kopal zemljo, ko si pa tako šibek!" je rekla mati. "Tako," je rekel Klepec, izruval veliko skalo in jo treščil v potok.

Mati se je sesedla. Nobene več ni rekla, samo strmela je.

Kot je rekel Peter Klepec, tako se je zgodilo. Iztrebil je zemljo in naredil njivo. Mati je posejala pšenico. Ko je zrastle, jo je požela. Peter Klepec jo je omlatil in odnesel zrnje v mlin. Nato je mati spekla belo pogačo. Ni jima več manjkalo kruha, rada sta se imela in se nista več ločila.

Petra Klepca se ni upal nihče več nadlegovati. A svoje moči ni rabil le zase, priskočil je tudi drugim na pomoč, če so bili v stiski. In tako je prav. Kdor ima moč, je ne sme imeti le zase, temveč mora tudi drugim pomagati. Lepo bi bilo, če bi bilo mnogo Petrov Klepcev na svetu!

Pogovor

- V čem je moč odpuščanja?
- Zakaj se Peter Klepec ni maščeval, čeprav bi se lahko?
- Kako to, da Peter tistim, ki so ga žalili, celo pomaga? Kaj ima od tega?

Pesem: Cesta zvabila me je (Jubilate II., 26)

Pred branjem Božje besede si lahko pogledate video posnetek: <https://youtu.be/ht9Ic5a73fl>

Sveto pismo: Lk 15,11-32

11 In rekel je: »Neki človek je imel dva sina. 12 Mlajši med njima je rekel očetu: ›Oče, daj mi delež premoženja, ki mi pripada!‹ In razdelil jima je imetje. 13 Čez nekaj dni je mlajši sin spravil vse stvari skupaj in odpotoval v daljno deželo. Tam je z razuzdanim življenjem pognal svoje premoženje. 14 Ko je vse zapravil, je v tisti deželi nastala huda lakota in začel je trpeti pomanjkanje. 15 Šel je in se pridružil nekemu meščanu tiste dežele, ki ga je poslal na svoje posestvo past svinje. 16 Želel se je nasititi z rožiči, ki so jih jedle svinje, pa mu jih nihče ni dal. 17 Šel je vase in dejal: ›Koliko najemnikov mojega očeta ima kruha v obilju, jaz pa tukaj umiram od lakote. 18 Vstal bom in šel k očetu in mu rekel: Oče, grešil sem zoper nebo in pred teboj. 19 Nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin. Vzemi me za enega od svojih najemnikov.‹ 20 In vstal je ter šel k očetu. Ko je bil še daleč, ga je oče zagledal in se ga usmili; pritekkel je, ga objel in poljubil. 21 Sin mu je rekel: ›Oče, grešil sem zoper nebo in pred teboj. Nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin.‹ 22 Oče pa je naročil svojim služabnikom: ›Brž prinesite najboljše oblačilo in ga oblecite! Dajte mu prstan na roko in sandale na noge! 23 Pripeljite pitano tele in ga zakoljite ter jejmo in se veselimo! 24 Ta moj sin je bil namreč mrtev in je oživel; bil je izgubljen in je najden.‹ In začeli so se veseliti.

25 Njegov starejši sin pa je bil na polju. Ko se je domov grede približal hiši, je zaslišal godbo in ples. 26 Poklical je enega izmed služabnikov in ga vprašal: ›Kaj je to?‹ 27 Ta mu je rekel: ›Tvoj brat je prišel in oče je zaklal pitano tele, ker je dobil zdravega nazaj.‹ 28 Razjezil se je in ni hotel vstopiti. Njegov oče je prišel ven in ga pregovarjal. 29 On pa je očetu odgovoril: ›Glej, toliko let ti služim in nikoli nisem prestopil tvojega ukaza, pa mi nisi še nikoli dal kozliča, da bi se poveselil s svojimi prijatelji. 30 Ko pa je prišel ta tvoj sin, ki je z vlačugami uničil tvoje premoženje, si mu zaklal pitano tele.‹ 31 On pa je rekel: ›Otrok, ti si vedno pri meni in vse, kar je moje, je tvoje. 32 Poveseliti in vradostiti pa se je bilo treba, ker je bil ta, tvoj brat, mrtev in je oživel, ker je bil izgubljen in je najden.‹«

Pogovor

- Imate občutek, da vam Bog odpušča?
- Ali je odpuščanje obvezno?
- Ali je res, da moram odpustiti preden molim ali grem k sveti maši?
- Kakšna je povezava med odpuščanjem in obsodbo oz. sojenjem drugih?
- Kako naj prosim Boga, da mi odpusti grehe?
- Kdaj čutim, da mi jih res odpustil?

ZA VODITELJA

- <http://www.mirenski-grad.si/odpuscanje-grehov>

Sveti Duh – protagonist odpuščanja grehov

»Protagonist odpuščanja grehov je Sveti Duh. Ko se je Jezus po vstajenju prvič prikazal učencem, je dihnil vanje in jim rekel: 'Prejmite Svetega Duha! Katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani' (Jn 20, 22-23). Jezus, ki ima že spremenjeno telo, je že novi človek, ki daje velikonočne darove, sadove svoje smrti in vstajenja: mir, veselje, odpuščanje grehov, poslanstvo,

predvsem pa dar Svetega Duha, ki je izvir vseh ostalih darov. Jezusov dih kaže na posredovanje novega življenja, prenovljenega z odpuščanjem. A preden Jezus naredi gesto diha in podari Duha, pokaže svoje rane na dlaneh in strani: te rane predstavljajo ceno našega zveličanja. Sveti Duh nam prinaša odpuščanje Boga, ki gre preko Jezusovih ran. Te rane je Jezus hotel ohraniti tudi v nebesih, kjer jih kaže Očetu. Po moči teh ran so naši grehi odpuščeni. Tako je Jezus dal svoje življenje za naš mir in veselje, za milost v naši duši in odpuščanje naših grehov.

Cerkev – varuhinja oblasti ključev

Varuhinja oblasti ključev je Cerkev, kajti Jezus je apostolom dal moč odpuščanja grehov. Bog odpušča vsakemu človeku po svojem usmiljenju, a hotel je, da tisti, ki pripadajo Kristusu in Cerkvi, prejmejo odpuščanje po služabnikih skupnosti. Preko apostolske službe me doseže usmiljenje Boga, moji grehi so odpuščeni in podarjeno mi je veselje. Na ta način nas Jezus kliče, da živimo spravo tudi na cerkveni, skupnostni ravni. Cerkev, ki je sveta in obenem potrebna pokore, vse življenje spremlja našo pot spreobrnjenja. Cerkev ni gospodarica oblasti ključev, ampak je služabnica v službi usmiljenja in se razveseli vsakokrat, ko lahko podari ta božji dar.

Mnogi morda ne razumejo te cerkvene razsežnosti odpuščanja, kajti vedno bolj dominirata individualizem in subjektivizem, kar čutimo tudi mi kristjani. Res je, da Bog odpušča vsakemu skesanemu grešniku osebno, a kristjan je vezan na Kristusa, Kristus pa je združen s Cerkvijo. To moramo ceniti. Da mi je Bog odpustil, je dar in prav tako skrb, zaščita in varnost.

Duhovnik – orodje za odpuščanje grehov

Orodje odpuščanja grehov je duhovnik. Božje odpuščanje, ki ga prejmemo v Cerkvi, nam je posredovano preko službe našega brata, duhovnika. Tudi on, tako kot mi, potrebuje usmiljenje in postane orodje usmiljenja. Tudi duhovniki in škofje se morajo spovedati. Sam grem k spovedi vsakih štirinajst dni, kajti tudi papež je grešnik. Res je, da Bog vedno posluša, vendar pa nam v zakramentu sprave pošlje brata, da prinese odpuščanje - zagotovilo odpuščanja v imenu Cerkve.

Služba, ki jo duhovnik nudi kot Božji služabnik, ki odpušča grehe, je zelo delikatna. Zahteva, da je njegovo srce srce miru, da ne ravna grdo z verniki, ampak je blag, dobrohoten in usmiljen, da zna v srcih sejati upanje ter se predvsem zaveda, da brat ali sestra, ki je pristopil k zakramentu sprave, želi odpuščanje, da bi ga Jezus ozdravil. Za duhovnika, ki nima tega razpoloženja duha, je bolje, da ne opravlja te službe. Vsi verniki imamo pravico v duhovnikih najti služabnike Božjega odpuščanja.

Ali se kot člani Cerkve zavedamo lepote tega daru, ki nam ga nudi Bog? Čutimo veselje ob tej skrbi, tej materinski pozornosti, ki nam jo namenja Cerkev? Jo znamo ceniti s preprostostjo? Ne pozabimo, da se Bog nikoli ne utruja odpuščati nam, ampak nas po službi duhovnika ponovno objame z objemom, ki nas obnavlja in nam omogoča, da ponovno vstanemo in se podamo na novo pot. To je namreč naše življenje: nenehno na novo vstajati in se podati na pot.« *(Papež Frančišek med splošno avdienco na Trgu sv. Petra, 20.11.2013)*

- <https://revija.ognjisce.si/kratki-odgovori/9642-odpuscanje-nespovedanih-grehov>

Ko si v pripravi na spoved sprašujem vest, se ne morem spomniti vseh svojih grehov, zato se jih tudi ne spovem. Zanima me, ali so mi odpuščeni tudi tisti grehi, ki se jih nisem spovedala? (Sonja) Kristus je svoji Cerkvi podaril sedem zakramentov, med katerimi sta zakrament pokore in bolniškega maziljenja - zakramenta ozdravljanja naše slabotne človeške narave. Zakrament pokore je zakrament sprave, odpuščanja, spreobrnjenja. Najpomembnejše dejanje spovedanca je iskreno obžalovanje grehov in volja po spreobrnjenju. Če je v našem srcu to dvojje, so nam pri spovedi odpuščeni tudi tisti mali grehi, ki jih v svoji izpovedi nismo naštel. Katekizem katoliške Cerkve nas poučuje: »Spovedati se

je treba vseh še ne spovedanih velikih grehov, katerih se človek spomni po skrbnem spraševanju vesti. Spoved velikih grehov je edina redna pot, da dosežemo odpuščanje.« Na vprašanje, kdaj smo se dolžni spovedati velikih grehov, Katekizem odgovarja: »Vsak vernik, ki je prišel v leta razločevanja, se je dolžan spovedati svojih velikih grehov vsaj enkrat v letu, in prav gotovo pred prejemom svetega obhajila.«
Silvester Čuk, Ognjišče (2010) 11, str. 47

- <http://zupnija.laporje.si/krst-spreobrnjenja-v-odpuscanje-grehov/>

Janez oznanja krst spreobrnjenja v odpuščanje grehov. Kaj je greh? Kaj odpuščanje? Kaj spreobrnjenje? Greh je dejanja, ki ga človek stori, čeprav ve, da ga ne bi bil smel. Ko ga stori, ga vznemirja glas vesti in tlači občutek krivde. Pekoča vest in občutek krivde sta za verne eden od dokazov, da zares biva Nekdo, ki je nad njimi, ki jim v srcu govori in daje vedeti, da so za svoja dejanja odgovorni. Mnogi neverni pravijo, da ni nikogar, ki bi jim v srcu govoril in ki bi mu bili za svoja dejanja odgovorni. Ne priznavajo ne greha ne krivde. Tajijo, da bi jih za kaj opominjala vest. Ko pa vidimo druge, kako se trudijo pošteno živeti, težko verjamemo, da bi to počeli, če jih ne bi k temu navajal glas vesti. In ko vidimo še druge, kako se pehajo za užitke ter omamljajo z raznovrstnimi »drogami« sodobnega časa, sklepamo, da je to njihov način, kako prevpiti glas vesti. Janez oznanja v odpuščanje grehov krst spreobrnjenja. Ta krst obsega priznanje grešnega dejanja, obžalovanje tega dejanja, hotenje, da do takšnih dejanj ne bo več prihajalo. Vsi verski obredi in vse vrste duhovnosti človeka samo toliko resnično osvobajajo, kolikor ga vodijo k spoznanju in priznanju, da se je z grehom ločil od Boga, ki pa je pripravljen vsako ločitev odpustiti, če človek greh prizna, ga obžaluje ter pokaže voljo za poplavljanje. Samo to je krst spreobrnjenja v odpuščanje grehov, samo tako se je mogoče znebiti občutka krivde in si pomiriti vest. Čeprav je Janez v puščavi, ga samo tisti ne sliši, ki ga noče.

Po: p. F. Cerar: Beseda da Besedo

- <https://www.druzina.si/ICD/spletnastran.nsf/clanek/55-41-Duhovnost-7>

Logika odpuščanja je jasna. Če mi Bog podarja odpuščanje vsak trenutek, zakaj ne bi jaz odpustil sam sebi? Zakaj ne bi odpustil tistim, ki so me užalili? Saj so tudi oni lahko deležni božjega usmiljenja. Karen Horney, psihoterapevt 20. stoletja, je malo pred smrtjo izjavil: »Kdor bo dovolj pogumen in ponižen, da bo priznal svoje meje in šibkosti, bo sam v sebi našel moč. Če ne boš znal imeti rad sebe in si ne boš odpustil, ne boš mogel ljubiti drugih in jim odpustiti. Da bi mogel sprejeti meje in slabosti drugih, moraš najprej prepoznati lastne slabosti.«

Kdor ne more odpustiti sam sebi, tudi drugim ni sposoben odpustiti. Kdor ne more sprejeti božjega odpuščanja in ponižno priznati lastnih napak, ni zmožen odpustiti sam sebi niti drugim. Že v Stari zavezi lahko beremo: »Do koga bo dober, kdor je do sebe hudoben?« (Sir 14, 5)

Ob branju spisov Terezije iz Lisieuxa, cerkvene učiteljice, nas preseneti odkritje, da je njena velika ljubezen do drugih posledica njene potrpežljivosti in usmiljenja do lastnih meja in napak. Pravzaprav nič novega. Že sveti Tomaž Akvinski piše: »Ljubezen, ki jo ima človek do drugih, izhaja iz ljubezni, ki jo ima do samega sebe.« (Summa contra gentiles, Knjiga III, 153. poglavje)

Ljubiti lastno bedo in bedo drugega

Da bi (si) mogli odpuščati, si lahko pomagamo z naslednjim razmišljanjem: najprej odkrijem, da je Bog usmiljena Ljubezen in odpuščanje in me brezpogojno ljubi. Pred to razodeto ljubeznijo lahko brez strahu priznam svoj greh, sprejemem zakrament odpuščanja, sprejemem božje odpuščanje in si

odpustim. Terezija Deteta Jezusa je rekla svoji sestri: »Nežno moraš ljubiti svojo bedo.« Priti moram torej do naslednjega spoznanja: Če me Bog ljubi z usmiljeno ljubeznijo in mi odpušča, moram tudi sam sebe ljubiti in si odpuščati. Iz milosti, ki mi jo podarja Bog, lahko ljubim druge z isto božjo ljubeznijo, kar pomeni, da jih ljubim z njihovimi omejitvami, bedo in napakami.

Spoznanje in izkušnja zastonske usmiljene Očetove ljubezni in njegovega odpuščanja je temelj ljubezni do sebe in odpuščanja samemu sebi. Prava ljubezen do sebe in odpuščanje pa sta temelj bratske ljubezni in odpuščanja drugim. Sveti Bernard pravi, da »se usmiljenje do drugega začne v izkušnji lastne bede«. Šele ko se zavedam lastnih šibkosti, jih lahko razumem pri drugih. Ko tako odkrivam, da mi Bog odpušča vso mojo umazanijo in upornost, lahko vse to odpustim drugim. Poklican sem, da sem s sabo usmiljen, saj me tudi Bog ljubi in mi odpušča. Če ne maram sebe, pravzaprav zanikam brezpogojno ljubezen, ki mi jo podarja Bog. Božje odpuščanje in usmiljenje v meni spodbudita usmiljeno ljubezen do sebe in mi hkrati pomagata, da postanem usmiljen do drugih, ki so deležni iste človeške ranljivosti.

Poziv Terezije Deteta Jezusa k »nežni ljubezni do svoje bede« zame pomeni vabilo k odpuščanju in nežni ljubezni do bede drugih. Da pa lahko postanem usmiljen kristjan, moram najprej usmiljenje izkusiti.

Slišati otroka v sebi in drugih

Nekaj je gotovo: če nismo odvrkli mask, če se nismo iskreno pokesali lastnih napak in nismo sprejeli božjega odpuščanja, nismo sposobni odpustiti svojemu bratu ali sestri. To, da sprejmemo, da imamo srce grešnika, ki mu je odpuščeno, nas odpira za sočutje in usmiljenje do drugih. »Sočutje je,« kot čudovito opiše Lytta Basset, »v drugem slišati ihtenje otroka. Tudi takrat, ko ga sam več ne zaznava.« Da bi lahko »slišali ihtenje otroka v drugem«, potrebujemo izkustvo Boga kot usmiljenega Očeta in moramo vedeti, da je on Bog, ki posluša jok svojega ljudstva in ki je slišal ranjenega otroka, željnega ljubezni, ki je dolgo časa ihtel globoko v našem srcu.

André Daigneault

MOLITEV

Zgodba: Ali me boš kaznoval?

Neka deklica je gledala svojega strica, ko je iz predala vzel dragocen biser, ga malo podržal proti svetlobi in položil nazaj v predal. Ko je stric šel od doma v službo, je deklica iz radovednosti odprla predal, da bi videla biser. Ko si ga je ogledovala, jo je obšel občutek krivde, da dela nekaj, česar ne bi smela. Dala ga je nazaj, zaprla predal in začela neutolažljivo jokati in čakati na stričevo vrnitev.

Ko je zvečer prišel, je deklica stekla k njemu in mu s solzami v očeh povedala, kaj je storila in kako krivo se počuti. »Stric,« ga je vprašala, »ali me boš kaznoval?« »Da, da,« je odgovoril, »kaznoval te bom in sicer tako.« Objel jo je in poljubil.

Pesem: Vsak dan (Jubilate II., 213)

Sveto pismo: Prilika o služabniku, ki ni maral odpustiti (Mt 18,21-35)

21 Tedaj je pristopil Peter in mu rekel: »Gospod, kolikokrat naj odpustim svojemu bratu, če greši zoper mene? Do sedemkrat?« 22 Jezus mu je dejal: »Ne pravim ti do sedemkrat, ampak do sedemdesetkrat sedemkrat.

23 Zato je nebeško kraljestvo podobno kralju, ki je hotel napraviti račun s svojimi služabniki. 24 Ko je začel računati, so mu privedli nekoga, ki mu je bil dolžan deset tisoč talentov. 25 Ker ni imel s čim

povrniti, je njegov gospodar ukazal prodati njega, njegovo ženo, otroke in vse, kar je imel, ter poravnati dolg. 26 Služabnik je tedaj padel predenj in ga prosil: »Potrpi z menoj in vse ti povrnem.« 27 Gospodar tega služabnika se ga je usmilil, oprostil ga je in mu dolg odpustil. 28 Ko pa je služabnik šel ven, je srečal enega svojih sosluzabnikov, ki mu je bil dolžan sto denarijev. Zgrabil ga je, ga davil in rekel: »Vrni, kar si dolžan!« 29 Ta je padel predenj in ga prosil: »Potrpi z menoj in ti povrnem.« 30 Oni pa ni hotel, ampak je šel in ga vrgel v ječo, dokler mu ne bi povrnil dolga. 31 Ko so njegovi tovariši videli, kaj se je zgodilo, so se zelo razžalostili in šli svojemu gospodarju podrobno povedat, kaj se je zgodilo. 32 Tedaj ga je gospodar poklical k sebi in mu rekel: »Hudobni služabnik! Ves dolg sem ti odpustil, ker si me prosil. 33 Ali nisi bil tudi ti dolžan usmiliti se svojega sosluzabnika, kakor sem se jaz usmilil tebe?« 34 In njegov gospodar se je razjezil in ga izročil mučiteljem, dokler mu ne bi povrnil vsega dolga. 35 Tako bo tudi moj nebeški Oče storil z vami, če vsak iz srca ne odpusti svojemu bratu.«

Pustimo nekaj minut tišine z navodilom, da naj vsak razmisli, komu mora še odpustiti in zakaj. Nato naj eden za drugim vsak reče: »Odpustim.«

Pesem: Ti si spremenil (Jubilate II., 195)

Molitev

Gospod Bog, prepričani smo,
da tvojega odpuščanja ne prejmejo edinole tisti, ki te zanj ne prosijo.
Saj velikodušno odpuščaš vsem, ki te iskreno prosijo.
Nočeš smrti grešnika, marveč hočeš, da se spreobrne in živi.
Verujemo, da je odpuščanje ena od tvojih temeljnih lastnosti.
Prosimo te, utrdi našo vero v tvoje odpuščanje.
Daj nam moč, da bomo zmogli tudi mi odpuščati tem, ki nas prizadenejo.
Ko molimo »odpusti nam naše dolge«,
s tem izpovemo svojo željo in potrebo,
da nam očistiš srce sovraštva in zamere.
Obenem pa izkažemo pripravljenost,
iz srca odpustiti vsem, ki so se pregrešili proti nam.

Iskra (Ps 32,1-2)

Blagor tistemu, ki so mu pregrehe odpuščene,
ki so mu grehi oproščeni.

Blagor človeku, ki mu Gospod ne prišteva krivde
in v njegovem duhu ni prevare.

Oče naš

Zdrava Marija

Slava Očetu

Pesem: O nepričakovani dar (Jubilate II., 133)

PREDLOG AKTIVNOSTI

Sestavni del življenja so tudi konflikti, težave, nesoglasja, zamere. Ob vsem je pomembno, da znamo iti preko tega. Predlagamo dva načina:

- **SKUPINA:** Za večjo povezanost vaše skupine naredite nekaj na team buildingu. Lahko na samem srečanju nekaj časa namenite nekaterim team building igram, lahko pa se odločite za kakšno bolj adrenalinsko različico, kakor je paintball,...
- **OSEBNO:** Pri sebi razmisli, koga si do sedaj najbolj prizadel oz. s kom se še nisi pobotal? Poizkusi se mu opravičiti.

ZA VODITELJA – evalvacija in osebno razmišljanje

- Kako je »uspelo« tokratno srečanje z animatorji?
- Kaj je animatorje najbolj nagovorilo?
- Kaj bi lahko spremenili ali izboljšali?
- Komu bi moral tudi sam odpustiti?
- Sem koga tudi jaz prizadel? Sem se mu opravičil?